

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2023
«ΙΓ' ΛΟΥΚΑ»

*Αθυσίου οσίου, Νίκωνος του μετανοείτε,
Στυριανού Παφλαγόνος, Γεωργίου νεομάρ-
τυρος του Χιοπολίτου.*

έτος 16^ο Τεύχος 728

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ
Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Εφεσ.4,1-7) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

«Εν σώμα και εν Πνεύμα, καθώς εκλήθητε εν μια ελπίδι της κλήσεως υμών, εις Κύριος, μία πίστις, εν βάπτισμα..(Εφεσ.4,4-5)

Άραγε επιτρέπεται στους χριστιανούς ο θαυμασμός; Οι κοσμικοί θαυμάζουν τα εξωτερικά μεγαλεία. Οι χριστιανοί θαυμάζουν πιο πολύ τα πνευματικά χαρίσματα. Μπορούμε να θαυμάζουμε και άγια πρόσωπα και θαύματα και εντυπωσιακά χαρίσματα. Ναι μπορούμε να θαυμάζουμε, αλλά να

μη ζηλεύουμε. Θαυμάζουμε τον ήλιο, αλλά δεν μπορούμε να γίνουμε ήλιοι. Άλλωστε ο ήλιος δεν κρέμεται έτσι τυχαία και μόνος του στον ουρανό. Κάποιος τον τοποθέτησε εκεί ψηλά μαζί με αμέτρητα άλλα αστέρια. Εκείνον πρέπει να θαυμάζουμε, το Φωτοδότη, το Θεό, το δημιουργό των πάντων. Μπορούμε ακόμη να θαυμάζουμε πολλά πράγματα, ένα όμορφο λουλούδι, ένα όμορφο ηλιοβασίλεμα, έναν νικητή ολυμπιονίκη, έναν ολάνθιστο κήπο και παρά πολλά άλλα όμορφα πράγματα. Έχουμε ποικιλία θαυμασμού. Αν θαυμάζουμε κάτι από τα ανωτέρω, πόσο πρέπει

να θαυμάζουμε τον πανέμορφο κήπο της Εκκλησίας! Η Εκκλησία μας είναι κοινωνία προσώπων, γι' αυτό και το κάθε πρόσωπο έχει τη δική του προσωπικότητα και ξεχωριστά γνωρίσματα. Με μια φράση η Εκκλησία είναι μια ενότητα με ποικιλία. Την ποικιλία αυτή των χαρισμάτων τονίζει ο Απόστολος Παύλος στη σημερινή προς Εφεσίους επιστολή. Την επιστολή αυτή τη γράφει μέσα από τη φυλακή της Ρώμης, δέσμιος στη φυλακή, επειδή ήταν δέσμιος της αγάπης του Θεού: **« παρακαλώ υμάς εγώ ο δέσμιος εν Κυρίω »** (Εφεσ.4,1). Οι αλυσίδες του Παύλου αξίζουν περισσότερο θαυμασμού από όλα τα γήινα θαυμαστά αγαθά. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος θαυμάζει τις αλυσίδες του Παύλου και μάς λέγει: **« Η άλυσις του Παύλου, καθάπερ δια τινός μηχανής, έλκει προς τον ουρανόν, και ώσπερ χρυσή εξαρτηθείσα, ανέλκει προς αυτόν τον ουρανόν. Και το δη θαυμαστόν, κάτω δεθείσα, τους δεμένους άνω έλκει.»** (Ε.Π.Ε.20,628). Και σε μετάφραση: «Η αλυσίδα του Παύλου, σαν άλλος μηχανισμός, ελκύει προς τον ουρανό. Σαν χρυσή αλυσίδα, δεμένη απ' τον ουρανό, τραβάει προς τα πάνω. Αυτό είναι καταπληκτικό, ενώ δέθηκε κάτω, όλους τους δεμένους τους απελευθερώνει και τους ανεβάζει πάνω.»

Παρακαλεί, λοιπόν, ο Παύλος, ποιος αληθινός χριστιανός θα ακούσει και θα θαυμάσει περισσότερο άλλη πνευματική φωνή από τη φωνή του Παύλου; Παρακαλεί και προτρέπει: **« ανεχόμενοι αλλήλων εν αγάπη, σπουδάζοντες τηρείν την ενότητα του Πνεύματος εν τω συνδέσμω της ειρήνης »** (Εφεσ.4,2-3). Προτρέπει και την ενότητα να κρατήσουμε και τη ιδιαιτερότητα να καλλιεργήσουμε. Είναι μεγάλη τιμή για όλους μας, ότι είμαστε χριστιανοί. Η πιο μεγάλη τιμή έγκειται στο ότι είμαστε μέλη ενός και του αυτού σώματος. Σημασία έχει, ότι έχουμε έναν Πατέρα και μια μητέρα. Πατέρας μας είναι ο Θεός και μητέρα μας η Εκκλησία: **« Εις Θεός και πατήρ πάντων, ο επί πάντων και δια πάντων και εν πάσιν ημίν »** (Εφεσ. 4,6). Σημασία ακόμη έχει, ότι όλοι οι χριστιανοί έχουμε μια καρδιά και η καρδιά αυτή είναι η πίστη: **« Εις Κύριος, μια πίστις, εν βάπτισμα »** (Εφεσ.4,4). Η καρδιά δε φαίνεται, είναι κρυμμένη στο στήθος. Τη βλέπουμε στα χέρια και στα πόδια που κινούνται. Αν σταματήσει η καρδιά

σταματάει κάθε κίνηση. Έτσι ακριβώς συμβαίνει και με την πίστη. Είναι αόρατη δύναμη, που φανερώνεται από τα έργα της αγάπης, από την πορεία της πνευματικής ζωής, του δρόμου του Χριστού. Ο Παύλος παρουσιάζει ως πορεία τη χριστιανική ζωή: **« Αξίως περιπατήσαι της κλήσεως ης εκλήθητε»** (Εφεσ. 4,7).

Η ζωή στο σώμα μεταδίδεται από την καρδιά. Αλλά ο συντονισμός στα μέλη του σώματος δίνεται από το νου. Έτσι συμβαίνει και στην Εκκλησία. Το Άγιο Πνεύμα ενεργεί και συνδέει και συναρμολογεί όλους τους χριστιανούς: **« Σπουδάζομεν τηρείν την ενότητα του Πνεύματος εν τω συνδέσμω της ειρήνης»** (Εφεσ .4,3). Αν ξεφύγουμε από την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, τότε αποκοπτόμαστε από την ενότητα της Εκκλησίας. Τελικά σημασία έχει το ότι όλοι έχουμε την ίδια προοπτική για το μέλλον. Το αιώνιο μέλλον μας το βλέπουμε μέσα από την ελπίδα: **« Εν σώμα και εν Πνεύμα, καθώς και εκλήθητε εν μια ελπίδι της κλήσεως υμών»** (Εφεσ. 4,4). Έχουμε την **«ελπίδα την αποκειμένην εν τοις ουρανοίς»** (Κολασ.1,5). Όλα, λοιπόν, είναι κοινά. Αποτελούμε όλοι μας μια ευλογημένη ενότητα. Μέσα στην ενότητα υπάρχει και η ποικιλία. Μαζί με τη γενική κλήση έχει κάθε άνθρωπος και την ειδική κλήση: **« Ενί εκάστω εδόθη η χάρις κατά το μέτρον της δωρεάς του Χριστού.»** (Εφεσ. 4,7).

Εδώ είναι το παράδοξο με μάς τους σημερινούς χριστιανούς. Ενώ έχουμε πολλά αγκάθια αμαρτωλών παθών, έτσι χαρακτηρίζει ο π. Ευστράτιος τις αμαρτίες μεγάλες ή μικρές, ενώ είμαστε άκαρποι χριστιανοί χωρίς έργα , χωρίς θυσία, ζηλεύουμε και θαυμάζουμε τα διάφορα χαρίσματα. Μιλάμε για χαρισματούχους και τρέχουμε να ακούσουμε κάποιο χρησμό τους ή να δούμε κάποιο θαύμα τους! Ας γίνουμε πρώτα αληθινοί χριστιανοί , τότε θα επιδιώκουμε να βαδίζουμε σύμφωνα με την κλήση μας. Ο Θεός δε θέλει να αλλάζουμε θέση, να αλλάξουμε ρόλο. Όπου κι αν βρισκόμαστε, στη θέση που Εκείνος μάς έταξε, αρκεί άξια να ζούμε την κλήση μας: **«Αξίως περιπατήσαι της κλήσεως ης εκλήθητε»** (Εφεσ.4.1). Καθένας ας φανεί άξιος για εκείνο, που ο Θεός τον κάλεσε και που ο ίδιος εκούσια αποδέχτηκε.

Όλοι μας έχουμε κάτι το ξεχωριστό, κάποια ιδιαίτερη κλήση, είτε αυτό ονομάζεται χάρισμα, είτε αυτό ονομάζεται διακόνημα, είτε αυτό ονομάζεται ταλέντο. Δυο πράγματα πρέπει να προσέξουμε ως προς το ειδικό χάρισμα, την ειδική κλήση. Το πρώτο, το χάρισμα δεν είναι δικό μας, δεν το αποκτήσαμε μόνοι. Μάς δόθηκε δωρεάν από το Θεό. Δε δόθηκε αξιοκρατικά. Θέλησε, ευδόκησε, ο Θεός να μάς δοθεί. Υπάρχει άραγε περίπτωση ή κίνδυνος να μη σωθεί κάποιος χαρισματούχος; Την απάντηση τη δίνει ο ίδιος ο Χριστός, στη σχετική παραβολή των ταλάντων, των χαρισμάτων. Και οι τρεις άνθρωποι της παραβολής ήταν χαρισματούχοι, ταλαντούχοι. Οι δυο πήραν εισιτήριο για την βασιλεία των ουρανών. Άκουσαν την ευλογημένη φωνή: **«εισέλθετε εις την χάριν του Κυρίου»** (Ματθ.25,21-23). Ο ένας αποκλείστηκε και άκουσε τον τρομερό λόγο: **«πονηρέ δούλε και οκνηρέ..»** (Ματθ.25,25). Γιατί σώθηκαν οι δυο; Γιατί δεν οικειοποιήθηκαν το χάρισμα, δεν περηφανεύτηκαν, αλλά και διότι το καλλιέργησαν. Πληρώθηκαν για την εργασία τους, όχι για το χάρισμά τους. Ο τρίτος τιμωρήθηκε όχι για το χάρισμα, αλλά για την οκνηρία και πονηριά του.

Συνοψίζοντας θα μπορούσαμε να πούμε, ότι το χάρισμα σώζει κι εκείνον που το έχει, πώς; Όταν το **«επιμελήται»**. Καλή είναι η μηχανή, αλλά θέλει και συντήρηση για να μη σκουριάσει. Καλό είναι το χάρισμα, αλλά είπαμε θέλει συντήρηση. Και η συντήρηση γίνεται με την εγρήγορση, με την προσευχή, με την προσοχή. Όταν το διασφαλίζει, και η διασφάλιση του χαρίσματος είναι η ταπείνωση: **Μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πραότητος, μετά μακροθυμίας, ανεχόμενοι αλλήλων εν αγάπη.»** (Εφεσ.4,2). Το χάρισμα δίνεται σε όλους, μονιμοποιείται στους ταπεινούς. Όταν το χρησιμοποιεί για τη δόξα του Θεού και την οικοδομή του πλησίον. Όλοι έχουμε χαρίσματα. Ας μη ζηλεύουμε τα εντυπωσιακά και θελκτικά, που σε πληθώρα υπάρχουν σήμερα και που ανάφερα στην αρχή, αφού όλοι μπορούμε να αποκτήσουμε το πιο ωφέλιμο και αναγκαίο χάρισμα, το χάρισμα της αγάπης. Με αγάπη και ταπείνωση, ας προσφέρουμε τα πάντα κι ας προσφερόμαστε για τη δόξα του Θεού.
ΑΜΗΝ.